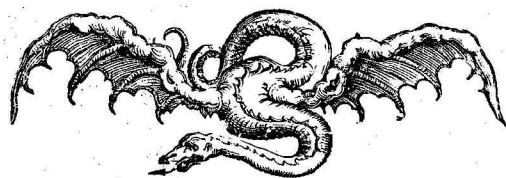

Οἱ λευκοὶ θάνατοι τῶν λουλουδιῶν, τὰ μελωδικὰ ψυχρραγήματα τῶν νερῶν, αἱ ὥραιαι ἐπιθανάτιοι ἀφροίαι τῶν δένδρων με τοὺς τρίζοντας κορμούς, αἱ στεγναὶ νάπαι αἱ πλημμυρισμένα ἀπὸ φύλλα χρυσοκίτρινα, οἱ καρποὶ οἱ φουσκωμένοι ἀπὸ χυμόν, οἱ παρυσυρόμενοι ἀπὸ τὸ θέρος τοὺς καὶ κρημνιζόμενοι ἀπὸ τοὺς κλάδους ἐπάνω εἰς τὸ χαλὶ τῶν ξηρῶν φύλων. ὅλα αὐτὰ τὰ ὅποια δὲν εἶνε παρὰ μία εἰκὼν τοῦ θανάτου, παρὰ ἓνας σπασμὸς ἀγωνίας τοῦ θέρους ἀπερχομένου, τῆς φύσεως ποῦ ἀποθνήσκει ἡρέμα καὶ ἀγγελικὰ μέσα εἰς ἀρμονίας καὶ εἰς γλαυκὸν πέλαγος ἀέρος, ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπείρως ὠραιότερα τῆς ἀρχομένης ζωῆς καὶ κλείουν χάριν ἐλκυστικωτέραν.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ

Σκοπὸς μου διὰ ζωγραφίζω δὲν εἶνε νὰ ζωγραφίζω εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι νὰ θέλγουν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλῶς. Ἀλλὰ νὰ υποβάλλω μεγάλας σκέψεις, αἱ ὁποῖαι νὰ ὁμιλοῦν εἰς τὴν φαντασίαν καὶ τὴν καρδίαν, νὰ ἐξάπτουν ὅ,τι ἔχει καλλίτερον καὶ εὐγενέστερον ἢ ἀνθρωπότης.

Οὕτως.

Ἀγαπᾶτε τὴν φύσιν, ἀγαπᾶτε τὴν πάντοτε, αὐτὴν τὴν ὥραιαν καὶ ἀπυράμιλλον φύσιν. Ἀγαπᾶτε τὰ χρώματά της, τοὺς σχηματισμοὺς της, τὰς ἀρμονίας της.

Bonnat.

Ἡ ποίησις τοῦ ἀγροῦ καὶ τοῦ δάσους δὲν παραμένει μόνη τὴν συνοδεύει πάντοτε ἡ ἀλήθεια.

Πᾶς καλλιτέχνης ὀφείλει νὰ ἔχῃ ἴδιον ὕψος, μίαν ἰδιαιτέραν ἑκφρασίαν τῆς προσωπικότητός του.

Ὁ Μεσοτιέ ἦτο ἐργατικώτατος καθ' ὅλον του τὸν βίον. Εἰργάζετο ὅλας τὰς ἡμέρας δέκα ἕως δώδεκα ὥρας, εἴτε εἰς τὸ ἐργαστήριόν του εἴτε ἐν ὑπαίθρῳ, τὸ θέρος εἰς θερμοκρασίαν 30 βαθμῶν, με τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθρωποὺς ἐκ τοῦ καύσωνος, τὸν δὲ χειμῶνα δέκα βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν, με τοὺς πόδας εἰς τὰς χιόνας.

Ὁ Μεσοτιέ ὅτε τῷ 1884 ἐωριάσθη δι' ἐκθέσεως ἡ πεντηκοναετηρίς του ὡς ζωγράφου ἔλεγε: «Τετρακύσιοι πεντήκοντα πίνακες ἔργων μου ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον» οἱ ἡμίσεις εὐρίσκονται ἐν Ἀμερικῇ».

Ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ εἶναι κοινωνικός. Ὁ Δελακρουὰ συμβουλεύει τοὺς καλλιτέχνας νὰ περιπατοῦν καθ' ἐκάστην πρὸ τοῦ φαγητοῦ, νὰ ἐνδύονται καλά, νὰ ἔχουν φίλους.

Ὁ καλλιτέχνης ἐκ τῆς τέφρας τῶν καέντων ἔργων του, δημιουργεῖ κατόπιν ἀριστουργήματα.

~~~~~

Ἀπὸ τοὺς γλυκυτέρους θανάτους εἶνε καὶ ὁ θάνατος τῆς ἁκτῆς, ὅπου ὅλον τὸ θέρος ἐβόμβει ἡ ζωὴ, ὅπου ἐσυγγέετο τῆς μεταξίνης ἐσθῆτος ἡ θροῇ με τοῦ κύματος τὴν φλυαρίαν καὶ ὅπου τόσοι βόστρυχοι ξανθοὶ ἢ μαῦροι ἐλούοντο εἰς τὰ κατάργυρα νεὰ της.

Οἱ παλμοὶ οἱ ὅποιοι εἰσέγησαν καὶ οἱ σφυγμοὶ οἱ ὅποιοι ἐσταμάτησαν ἀντεκατεστάθησαν ἀπὸ τὸν βορρᾶν ἀνασασμόν τοῦ πότου, ἀπὸ τὴν πνοὴν τὴν ἐκπορευομένην ἀπὸ τὸ γυλάνον βῆλος καὶ ἀπὸ τὸν ῥόχον τῶν νερῶν.

Αἱ στιγμαὶ αὐταὶ αἱ τελευ αἶναι εἶνε αἱ ὠραιότεραι τοῦ Φάληρου.

Ὁ πολὺς θόρυβος ἔσθυσε, τὸ ἀποτυφλωτικὸν φῶς τοῦ ἡλεκτρικοῦ τὸ ὅποιον με τόσην αὐθάδειαν ἔπειμι-μεῖτο τὸν ἥλιον ἐμετριάσθη, ὁ σάλος τῆς ζωῆς τοῦ ἀχαλινώτου κατέπαυσε καὶ μία ἀνακουφιστικὴ γαλήνη ἐπὶ χέεται πρᾶνυουσα με τὴν παραμυθητικὴν μουσικὴν ποῦ τώρα κρυφά, κρυφα ἐμπιστεύεται εἰς τὸν ἄέρα τὸ κύμα.

Ἡ ἀμμουδιά, χωρὶς ὑπολείμματα γευμάτων πλέον, ἀπλοῦται καθαρὰ καὶ δὲν φιλοξέει συντρίμματα ἀπὸ φιάλας καμπανίτου, οὔτε ἄλλα λείψανα ναυαγίου μιᾶς εὐθύμου θερνῆς νυκτός, οὔτε τὸ κύμα ἀποθέτει με εὐλάβειαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ λητμονημένου εἰς τοὺς ρεμβασμούς του Ἀθηναίου... πεπονόφλουδες. Τὸ Φάληρον εὐρίσκει τώρα τὴν ποίησίν του καὶ ὁ νόστος ποῦ ἤξευρε νὰ ἀνακαλύπτῃ τὴν ἀληθινὴν χάριν εὐρίσκει τὸ Φάληρον.

Τώρα εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς του, παρέχει τὴν ζωὴν εἰς τοὺς ἄλλους, τώρα με τὰς μεταγχορίας του, με τὰ βουρκαωμένα του δειλινά, με τὶς λυπημένες του βραδυὲς καὶ με τὴν ὕλασσαν πρὸ ἀρχίζει νὰ παρακονεῖται εἰς τὴν ἁκτὴν καὶ με τὴν ἁκτὴν τὴν κωφεύουσιν εἰς τὰ παράπονά της.

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Αἱ προλήψεις εἶναι συντρίμματα ἀληθειῶν, αἵτινες ἐγῆρασαν.

Γκυόρκι

Τίποτε δὲν διαφθείρει, ὅσον ὁ ἔπαινος.

Σάνδη

Διερχόμενοι τὸν βίον, πρέπει νὰ σκέπτεσθε πάντοτε τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ

Μιχαὴλ Ἀγγελος

Πρὶν εὐτυχῆσαι γέλα, μὴ δὲν προφθάσῃς νὰ γελάσῃς ποτέ.

Δαβρυγιέρ